

Publicerad 2008-06-29 15:36 av Jonny Larsen

kan du repetera frågan, mina öron var fulla med blaha...

Det mullrar i skyn
den gråa dansen matchar mitt inre
regn vore underbart
dess rytm liknar mina hjärtslag

jag har fallit in i apati
utan att ta emot mig med händerna
jag gav mig utan tvekan för att bli
omsluten i ingentingets värme
i ingentingets avståndstagande
och dess kylande omfamning

i mina försök att glömma bort
att förkasta någonting till ovisshet
någonting jag troligtvis aldrig visste

det har blivit en röd tråd genom mina sekunder här
genomflödet av en enda fråga
jag tror inte jag är ensam
fast ibland... i mörkret... i tystnaden
undran över vad jag gör här
känns väldigt riktad

livet känns som en process
en enda process
som en gammal motor
rytmiskt dunkande
en enda uppgift
att slutligen få slut på bränsle
och sedan stanna
och glömmas bort
rosta sönder
och brytas ner

jag kommer aldrig få barn
skulle aldrig utsätta någon så oskyldig för det
så livet får väl vara lite tomt

man lever för att man lever
andas för att man andas
tänker... tankarna har slutat visa sig
det är väl för ensamt här inne

jag tror mig ibland vara avundsjuk
att de liv jag alltid möter utifrån
borde vara mitt
det är en hemsk tanke

man får det man får
om man är kapabel
så gör man någonting av det

jag har hört att livet är förgängligt
det är inte förgängligt
det är precis som det ska vara
alltid minst en dag för långt
alltid minst en dag för sent

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jonny Larsen med Poeter.se id #15609 innehar upphovsrätten